

Lille Virus.

Næsten 33 år på samme arbejdsplads er mange år, så nu må det være slut – nok er nok
Det sidste år har jeg siddet på eget kontor som en slags aftægtssekretær - det har været en udmærket retrætepost for mit vedkommende, hvor jeg har kunnet sidde i ro og mag og mimre over gamle dage og gøre vrøvl over registreringer, dipsy o.s.v.

Årene er nu gået hurtigt, fordi der hele tiden er sket noget nyt. Det er som om jeg har arbejdet på mange forskellige arbejdspladser. Vi har hørt under Staten og Amtet og under Amtet har vi tilhørt Sygehusudvalget og Psykiatriafdelingen. Hvad Region Syd vil bringe kommer jeg ikke til at opleve.

Jeg kom fra København til Psykiatrisk Afdeling den 15. august 1973 og de første ca. 10 år gik det hele stille og rolig. Vi havde ca. 1100 patienter og meget at skrive. Et par af lægerne yndede at diktere direkte til sekretæren. Laigaard var ung reservelæge dengang og han kunne f.eks. godt optage en sekretær hele eftermiddagen – han satte sig ved siden af hende og så var hun blokeret for at deltage i noget andet. Ovl. Østergaard gik rundt i hele lokalet og dikterede, også direkte til en af sekretærene, alt imens han bakkede på sin pibe, så måtte sekretæren selv om, hvad hun kunne høre.

Vi gik nærmest i selvsving og kunne sagtens få tiden til at gå, vi behøvede egentlig ikke patienterne, men så blev vi bombarderet af en lille virus! Den fløj ud og ind ad de grønne vinduer, og hvert år til julefrokost kunne socialrådgiver Hanne Lauritsen berette om alle de ulykker denne virus afstedkom. Den ramte mærkeligt nok ikke patienterne, de gik stadig rundt i deres lille verden, og man kunne tro, at man befandt sig i "ministeriet for mærkelige gangarter", når man mødte dem på udeholdet. Nej! virus inficerede medarbejderne, således at de blev uenige om behandling og pleje og lavenen begyndte at rulle, godt hjulpet af tilfældigheder og pressen – så var det, at vi blev til Gøgereden. Det var en frygtelig tid, hvor hoveder rullede og man pludselig begyndte at tale sammen om ting, der hidtil havde været "fejret ind under gulvtæpperne". Der var vist kommet et regulativ om, at vi skulle føre optegnelser over vores tvangsforanstaltninger. Det havde vi ikke rigtigt kunnet tage os af – det var der nu også mange andre psykiatriske afdelinger rundt om i landet, der i starten ikke have helt på plads, men nu var øjnene allerede rettet på os, så vi blev en slags "Prügelknabe".

Vi fik nye medarbejdere - vi blandede ptt., så mænd og kvinder kom sammen på afdelingerne – og vi opdeltede hele tiden hospitalet på nye måder – vi fik "Søjler" o.s.v., men lille virus fløj desværre stadig ud og ind ad vinduerne. Den spredte mærkelige tanker og teede sig underligt. - Så snart man havde fundet på noget nyt og det var begyndt at fungere, så kom lille virus igen flyvende ind ad et vindue med en eller anden ...itis. Ved I hvad! jeg har fundet ud af, at denne itis har floreret til evig tid. Hør bare, hvad Kejser Neros embedsmand Cajus Petronius skrev omkring 66 efter Kristus:

”Vi arbejdede hårdt, men hver gang det begyndte at fungere, blev nye planer om omorganisering iværksat. Jeg lærte mig senere i livet, at vi er tilbøjelige til at møde hver ny situation gennem omorganisering, og jeg lærte også, hvilken vidunderlig metode det er at skabe illusion om fremgang, men i virkeligheden forårsager den kaos, ineffektivitet og demoralisering”.

Nu skulle der ryddes ud – vi ansatte en hel masse socialrådgivere, der skulle sørge for, at ptt. kom ud af asylafdelingerne. Det var effektivt og en masse afdelinger blev lukket.

I 1986 blev M 17 til en amtsdækkende retspsykiatrisk afdeling. Fra nu af blev det en mere spændende arbejdsplads, og op i 1990'erne skete der meget godt. Vi fik vores egen distriktspsykiatri etableret. Jeg tror det var ca. i 1993, at Peter May blev ansat. Dengang havde vi 60 ptt. i ambulatoriet, nu har vi mere end dobbelt så mange i 2006.

I 1997 kom forsøgsordningen for sexologiske patienter til. Den fyldte meget en overgang – især Schmidt yndede at fortælle diverse historier omkring frokostbordet!!

I 1999 flyttede vi til nye bygninger. Vi fik dejlige fysiske rammer for både patienter og personale. Vi troede, at vi var sluppet af med lille virus, men den havde ikke fået nok modgift. Virus har det jo med at dukke op igen, hvis den ikke er slået helt ihjel. Vi fik en hård tid, hvor der var nogle, der endda fik påvirket nattesøvn. Vi fik den rystet af os, men vira har det med at forandre sig og allerbedst som vi syntes, at det gik godt, så muterede virus og nu satte den sig på vores maskiner til stor irritation i flere år.

Sekretærene kunne skrive hurtigere end maskinerne kunne følge med, vi var ofte flere linier foran. Det var ikke til at holde ud. Efter mange klager og kampe, lykkedes det os at få overtaget og nye servere blev etableret.

I 2001 kom mentalobservationerne i sygehusregi, og herefter ved vi alle, hvor hurtigt udviklingen er gået, og afdelingen er vokset.

Hvor er lille virus nu – jeg synes, at den er godt indkapslet. Hvis den skulle komme frem igen, er jeg sikker på, at alle er godt rustet til at bekæmpe den. Det er vigtigt at bevare gejsten, og det er ikke så svært, når vi har så godt et sammenhold, som vi har. Jeg har altid været glad for at gå på arbejde på psyk., og vil savne jer meget i den kommende tid.

Den 30.03.06.

Jennie.